

поиска помощъ отъ всеилната Порта и османската войска нагази австрійската земя и отпърво направи нѣколко сполуку. Упоенъ отъ малкитѣ си успѣхы и безъ да слуша околнитѣ си, Кара-Мустафа са рѣши да обсади Виена. Той забыколи града и го накара да испыта ужаситѣ на страшната обсада; слабый гарнизонъ обаче можѣ да му са противи въ продълженіе на два мѣсеца. Силитѣ на обсаденитѣ бѣхж са вече исчерпали и градътъ бѣше готовъ да са прѣдаде, когато Иванъ Собѣскы пристигна съ Поляцитѣ си на помощ на града. Съединенитѣ сили на Австрійцитѣ и Поляцитѣ ударихж на Турцитѣ и ги накарахж да бѣгнѣтъ единъ прѣзъ другый. Всичко останж въ рѣцѣтѣ на сюзницитѣ, защото Турцитѣ не гледахж да спасѣтъ освѣнъ себеси и священното знамя на пророка.

Триста топове, 5000 шатры, шатрата на великыя везиръ съ хазната на войската, екзипоцѣнны оружія и пълното въоруженіе на везиря паднахж въ рѣцѣтѣ на побѣдителитѣ. На другыя день Собескы и войската му обыколнхж града съ голѣмо тържество, като носяхж напредъ си знаковетѣ на везирската власть — конскы-тѣ опашкы на позлатены прѣчки.

Кара-Мустафа са отрѣче отъ своитѣ планове и побърза да пристигне границитѣ; изъ пѣтя той прѣтърпѣ еще нѣколко малкы поражения и най-последъ пристигна въ Бѣлградъ. Тамъ му отрѣзахж по заповѣдъ на Султана главата, и на мѣстото му са назначи Ибрахимъ паша. Тогазъ срѣщу Портата са образува сюзъ отъ Австрійцы, Русы и Венеціаны; при тѣхъ са присѣдинихж и Френцитѣ по поводъ на неспоразумѣніето съ Портата за берберійското мореко разбойничество.

Френскыйтъ адмиралъ Дюкесенъ бѣше погналь нѣколко разбойническы кораби дори до пристанището на Хиосъ и тамъ, вопрѣки бѣлѣжкитѣ на Капетанъ-паша, той бомбардира града и събори двѣ джаміи. Султанътъ са разсърди на туй и заплаци френскыя посланикъ, че ще го затвори въ тъмница. Туй като са научава, Дюкесенъ приближава до